

tilgiver Fornærmeren. Efter denne Bestemmelse vil altsaa en Sag, der er reist i Henhold til Lovudkastets §§ 2, 3 og 5, i intet Tilfælde kunne falde bort, da off.ntlige Politisager i Reglen ikke kunne falde bort efter den Fornærmedes Begjæring. En Mand, der er berettiget til at curere i Henhold til § 2, men dog ikke berettiget til at curere Beenstabe, og som ikke desto mindre curerer en Mand's Been, vil altsaa derefter være at drage til Ansvar og blive straffet, medens den Mand, der ikke har nogensomhelst Berettigelse til at curere, men som curerer paa egen Haand og derved stiller Bedkommende af med begge hans Been derimod vil kunne slippe for enhver Straf, naar den Bedkommende blot giver sit Samtykke til, at han ikke straffes. Det forekommer mig, at der er en temmelig høi Grad af Ubillighed heri, og jeg vilde derfor foretrække, at „offentlige Politisager“ i Lovudkastets § 6 forandrede til „private Politisager“, da der i saa Fald kun vilde blive anlagt Sag, naar der var en privat Klager. — Det er endelig i Lovudkastets § 6 bestemt, at Bøder efter samme skulle tilfalde vedkommende Fattigkassen. Naar Nogen tiltales efter Lovudkastets § 4, altsaa under en Sustitsag, og idømmes Bøder, skulle selvfølgelig disse herefter tilfalde Fattigkassen, men dette forekommer mig at være i Uoverensstemmelse med den nu saa nylig vedtagne Bestemmelse i den almindelige Straffelovs § 30, hvorefter Bøder, der idømmes i Sustitsager, skulle tilfalde Statskassen. Jeg finder derfor, at kun de Bøder, der idømmes i Politisagerne, bør tilfalde Fattigkassen.

Lehmann: Naar jeg skal stemme for denne Lov, hvilket jeg, forsaavidt angaaer Principet i den, agter at gjøre, er det ingenlunde af den Grund, som den ærede sidste Taler saa stærkt fremhævede, og som ogsaa har fundet sit Udtryk i Lovens Motiver, nemlig for derved at give Folk Leilighed til frit at anvende deres Evner og Indsigter. Foreløbig skal jeg erindre om, at der her ikke er Tale

om saadanne smaa uskyldige Huusraab, som Enhver giver og modtager i Livets mangfoldige Forhold, og hvori Ingen vilde falde paa at see nogen Lægepraxis, men kun om en egentlig Tagen i Cuur, og her er det min fulde Overbeviisning, at, om der end i eet eller andet Tilfælde kan være et Slags empirisk Brugbarhed tilstede — for ikke at tale om saadanne Tilfælde, hvor Nogen har et saadant Overflod af electrisk Fluidum i sig, at det kan komme nervesvage Patienter og hysteriske Fruentimmer til Gode — saa vil dog Loven i alle saadanne Tilfælde, hvor det virkelig kommer an paa Evner og Indsigt i den sædvanlige Betydning, gjøre meget mere Ondt end Gavn. Ved Siden af de saa Exempler, der ville kunne fremvises paa en gaentlig Virksomhed indensfor meget snevre Grændser, vil der baade være megen hovmodig Uvidenhed og maastee ogsaa lastværdigt Væbrageri, som under dette Firma vil benytte Folks Ukyndighed og Lettroenhed til at skabe sig en Næringsvei af en meget lidet ønskelig Natur. Naar jeg derfor stemmer for denne Lov, er det ingenlunde af Respect for Kvaksalverne, men fordi jeg betragter den som en naturlig og til en vis Grad uundgaaelig Conseqvent af den personlige Frihed. Det er ganske vist, at denne først efterhaanden trænger igjennem i alle sine Conseqventer, men lige som det for nylig ved en anden Leilighed blev gjort gjældende, at, omendstjondt det maatte erkjendes, at Vinkelskrivere — for at tage en anden Sort Kvaksalvere — gjøre meget mere Skade end Gavn, saa burde det dog Alt vel overveiet, overlades til Enhver i sine borgerlige Anliggender at søge Raad hos hvem han vil, og saa tage Skade for Hjemgjæld, og ligesom der, hvad et æret Medlem da gjorde opmærksom paa, ogsaa gives politiske Kvaksalvere, hvis Virksomhed man ligeledes maa finde sig i og bøie sig for — saaledes maa det Samme komme til at gjælde her, hvor der kun er Tale om reent legemlige og reent personlige Anliggender. Det kan dog